

Pesach

Pesach is het eerste feest van de religieuze kalender. Hoewel de zevende maand oorspronkelijk het begin van het jaar inluidde, had God bevolen om de maand van Pesach als eerste maand van het jaar uit te roepen (Ex. 12:2). Hierdoor start de religieuze kalender in de eerste maand (Nissan) en de burgerlijke kalender in de zevende maand (Tisri).

In de avondschemer van de 14de dag van de eerste maand werd het Pesachlam geslacht. Het bloed daarvan werd genomen en op de zijkanten en bovenkant van de deurpost gesmeerd. Het lam werd gebraden en helemaal opgegeten binnenshuis. Ook werden er ongezuurde broden (matzes) gegeten met bittere kruiden. Daarbij moesten de mensen zich reis klaar kleden en de maaltijd met haast eten (Ex. 12). Dit alles had met de uittocht uit het slavenhuis van Egypte te maken. De engel van het verderf doodde in deze nacht de eerstgeborenen van de Egyptenaars, maar de huizen met bloed aan de deurposten ging hij voorbij. Vervolgens moesten de Israëlieten in allerijl uit Egypte vertrekken, omdat de Egyptenaars hen eruit joegen, vanwege de plagen. Daarom moesten ze reis klaar gekleed zijn en met haast eten. De bittere saus verwijst naar het bittere leven, dat de Israëlieten als slaven hadden doorgebracht in Egypte.

Yeshua werd door Johannes de Doper het **Pesachlam** genoemd, omdat Hij de zonden van de wereld zou wegnemen (Joh. 1:29). Yeshua werd uiteindelijk ook met Pesach aan het kruis genageld. Hij stierf daar om ons los te kopen met zijn bloed. Net als het bloed van het geslachte Pesachlam, zorgt het bloed van Yeshua ervoor dat we niet zullen sterven, maar leven. De eeuwige dood zal geen macht meer over ons hebben en we zullen leven, zelfs als we zijn gestorven (Joh. 11:25).

Daarbij heeft Yeshua ervoor gezorgd dat we uit het **slavenhuis van de zonde** uitgeleid werden (Rom. 6:6). Niemand is perfect, we zijn allemaal in enige mate gebonden of verslaafd aan slechte gewoontes, gedachten en daden. Dat maakt ons tot een slaaf van het kwaad. We kunnen er van onszelf niet onderuit om het kwaad in enige mate te dienen. Daarbij komt dan de wet, die ons wijst op het goede leven. Maar omdat niemand zich volledig aan de wet kan houden, wordt de wet ook een bindende en slaafse regel voor ons. Deze regel veroordeelt ons, want we voldoen niet aan de maatstaf. Nu kwam Yeshua om ons werkelijk in de vrijheid te zetten door zijn Geest. Met de hulp van zijn Geest kunnen we werkelijk loskomen van de dienst aan het kwaad. En door zijn betaling zijn we ook van de vloek van de wet vrijgemaakt. De wet kan ons niet meer veroordelen, dus zijn we geen slaven meer, maar vrije kinderen. Als u meer hierover wilt lezen, dan kunt u de Galaten-brief lezen (of Romeinen 3-8).

De **sedermaaltijd** in de Joodse traditie is een heel uitgebreide maaltijd, vol met symboliek. In deze symboliek is ook veel van onze Verlosser Yeshua terug te vinden. Meer informatie hierover treft u aan onder het tabblad 'Joodse feesten', omdat deze gebruiken niet direct tot de Bijbel te herleiden zijn. Er valt wel wat voor te zeggen dat de sedermaaltijd in grote lijnen al zijn vorm had aangenomen, toen Yeshua die vierde met zijn leerlingen. Eén van de aanwijzingen hiervoor is dat er minimaal twee rituele bekers wijn bij de maaltijd genuttigd werden. Dat blijkt uit Lukas 22:17 en 22:20. Bij de sedermaaltijd spelen de verschillende (4 of 5) bekers wijn een belangrijke rol. Het waren de bekers van het uitleiden, redden, verlossen en aannemen van het volk Israël door God. Al deze aspecten heeft Yeshua vervuld, door zijn lijden en sterven.

Wat in elk geval duidelijk is uit de evangeliën is dat Yeshua tijdens de sedermaaltijd het **avondmaal** heeft ingesteld. Hij verbond een nieuwe betekenis aan de wijn en het brood (de matze) van de sedermaaltijd. Voortaan zouden zijn leerlingen tijdens deze maaltijd ook denken aan het verlossende werk van Yeshua. De gebroken matze verwijst sindsdien naar Yeshua's gebroken lichaam. En de wijn verwijst naar Yeshua's bloed. Deze mogen wij tot ons nemen, om zijn leven in ons te laten stromen (Luk. 22:19-20, Joh. 6:54-58).